

izhajale prve izdaje **Kugyjevih** knjig, samih nedosežnih mojstrov. Planinski vestnik je bil v začetku po obsegu skromno glasilo, vendar je nenadomestljiv vir za proučevanje našega planinskega žitja in bitja. Dandanes naše glasilo zajema vse vrstni gorništvu, vse znanosti, ki se z njim pečajo, vsebinsko pa sega čez našo celino do vseh najvišjih gorovij sveta.

POTREBA PO PREVODIH

Prvi planinski delavci so morali biti vsestranski: poleg neposredne skrbi za društveno rast so morali skrbeti za izdelavo potov in gradnjo postojank, pisali so članke in vodnike, predavali. Čeprav so bili maloštevilni, so za planinstvo ogreli rojake do zadnjih kottičkov slovenske zemlje. In tako trdno SPD je bilo potem kos dvema strahotnima preizkušnjama; po obeh vojnih morijah se je prerajeno še bolj razmahnilo. Sedaj potrebujejo slovenski planinci poleg urejenih poti in koč tudi skrbno spisane vodnike po vseh naših gorstvih in veznih poteh in zanesljive zemljevide. Bibliofilom pa so na voljo bogato ilustrirani albumi, v katerih so besede kar nekako odrinjene v ozadje. Vse te publikacije izhajajo v vedno novih dopoljenih izdajah, pri čemer pa le malokdo pomisli, kako podrobno morajo avtorji poznati naš gorski svet. In da se morajo zares neprestano izobraževati, se pravi neprenehoma obiskovati svoje gore s peresom v roki.

V začetnem obdobju delovanja SPD so imeli izobraženci za seboj neogibne nemške šole, zato niso čutili potrebe po prevajanju gorniške literature. Drugače je dandanes, ko smo široko angloameriško podkovani in se duhovno gibamo v planetarnih razsežnostih. Slovenski knjižni jezik je v zadnjih desetletjih dosegel tako visoko raven, da se rade volje in kar igraje spopada s svetovno klasiko. Tudi gorniki nočejo pri tem zaostajati. Medtem ko so bili prevodi pred vojno še osamljeni poskusi, pa so se vzporedno z razmahom našega ekspedicionizma začeli množiti tudi prevodi iz zakladnice gorniškega leposlovja. Šele dobrih dvajset let po Kugyjevi smrti so začeli izhajati prevodi njegovih del, na knjižne police pa so prihajala tudi velika imena: **A. Heckmair, M. Herzog, H. Buhl, L. Terray, R. Messner, P. Mazeaud** itn.

Začetki leposlovnega izpovedovanja gorniških doživetij segajo pri nas prav do V. Staniča, ki bi bil napisal mnogo več, ko bi bili tedanji uredniki imeli kaj posluha za takšna besedila; a tudi bralci še niso bili dovzetni zanje. **J. Mlakar** je bil literarno nadarjen pisec in je postal najzvestejši sodelavec Planinskega vestnika, predvsem pa neutrujen in korajžen gorohodec, ki se je v zlati, pa pohlevni dobi slovenskega planinstva upal napotiti najdlje in povzpeti najvišje; Alpe, ki jih je prekrizal po dolgem in počez, pa so ga povsod osrečevale in navdihovale.

HIMALAJA KOT SPODBUDA

Ognjevit, resnično prodoren izpovedovalec plezalskih vzponov v naših stenah je bil **K. Jug**. Bil je sicer razdvojen med psihologijo, ki si jo je izbral za poklic, in leposlovjem, vendar je v silno kratkem času, ki mu ga je odmerila usoda, dosegel mojstrstvo ubesedovanja. Še zmerom čaka na vnovično predstavitev sijajni **J. Gregorin**, čigar zbrano delo je vse preveč neopazno izšlo pred petimi desetletji sredi vojne vihr; resnično bi si zaslužil novo izdajo, da ga spozna sedanji rod. Bil pa je tudi odličen prevajalec zahtevnih gorniških besedil. Podobno bi si želeli še za **E. Lovšina**, čigar imenitna knjiga *V Triglavu* in v njegovi soseščini je izšla ob 50-letnici SPD, istega leta kakor Gregorinova, in potem še dve leti pozneje.

Vsi pomembni slovenski planinski pisci so se v povojnem obdobju oklepali Planinskega vestnika, ki ga je z velikim posluhom urejal nepozabni literarni mentor vseh pišočih gornikov **T. Orešnik**. Ob njem so se počutili tako dobro, da se kar niso marali »osamosvojiti«. Šele ko so se naši alpinisti prvič odpravili v Himalajo in so po tistem postali njeni zvesti obiskovalci, so začele izhajati knjige izpod peresa naših vrhunskih gornikov (**M. Keršič, A. Mahkota, C. Debeljak,**

Moj Korotan

MAJDA SENICA

*Danes sva si pogledala
v oči, moj Korotan in jaz.
V srcu sva se objela,
čez gmajnice, po cestah,
čez biserne globine voda,
čez lesove in senožeti sva šla.
Židane volje sva pela in pila
iz kelihov: ob starih skrinjah,
razpelih, oltarčkih darovanih.
Žegen sva zajemala,
svetinje poljubila,
žeberala in žeberala...
Bolečina, trpkost je prešla
ob vrelcih, planinskih studencih,
ki žubore zvesto in vdano.
Objeta sva kramljala,
koder so naju peljale
gozdne stezice, kolovozi, trava.
Vigred in ljubezen
sta naju zibali
po Rožni dolini
vse višje, višje,
dokler naju ni pesem zalila.
Danes sva si pogledala
v oči, moj Korotan.*